

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9865/2025
13.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров, Ирене Вуковић, Драгане Маринковић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Петар Ковачевић, адвокат из ..., против тужене Опште болнице Сремска Митровица, чији је пуномоћник Биљана Коцан, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 1623/24 од 29.01.2025. године, у седници одржаној дана 13.02.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 1623/24 од 29.01.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 1623/24 од 29.01.2025. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Гж 1623/24 од 29.01.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Сремској Митровици П 614/23 од 21.10.2024. године, којом је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужили на име накнаде штете исплати 87.010,00 динара са законском затезном каматом од 05.08.2023. године до исплате, као и да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 114.260,80 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, те одбијен захтев тужене за накнаду трошкова поступка. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако по оцени Врховног суда постоји потреба за разматрањем

правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиле за накнаду штете због неправилног рада обрачунске службе тужене, у чињеничној ситуацији да је та служба вршила обуставу од месечне зараде тужиле и обустављене износе на име отплате рата, по основу уговора који је тужила закључила са Привредним друштвом „...“ д.о.о. Нови Сад, уплаћивала на текући рачун синдикалној организацији тужене, уместо на текући рачун привредног друштва, иако за то није постојао правни основ. Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су нижестепени судови засновали одлуке, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, или новог тумачења права. Нижестепени судови су правилно закључили да је тужена одговорна за штету причињену тужилу неправилним радом органа тужене, у смислу члана 172. став 1. Закона о облигационим односима. Тужена у ревизији није пружила доказе о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају и супротном пресуђењу суда, па није испуњен законски услов који се односи на потребу уједначавања судске праксе. Поред наведеног, ревизијом се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије, на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП. Институт изузетне дозвољености ревизије предвиђен је искључиво за питања из домена примене материјалног права, и то под условима који су законом изричито прописани.

Из изнетих разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. и 4. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, као и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2).

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради ради накнаде штете поднета је дана 29.08.2023. године. Вредност предмета спора је 87.010,00 динара и поступак је вођен по правилима о спору мале вредности.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић